

[Kjelgaard]

sidste indsprøjtning, skal vi til at kigge på forholdene igen.

For at undgå gentagelser fra sidst vil jeg gerne henvise til det, jeg gav udtryk for den 21. maj 1980, Folketingstidende 1979-80 (2. saml.), sp. 9823-9825. Da der denne gang er tale om at gøre noget, vi ikke har set tidligere, nemlig at gøre staten til storaktionær, vil jeg gerne føje til, at vi i det konservative folkeparti absolut ikke kan acceptere, at staten indtræder som aktionær i private selskaber. Så er det lige meget, om selskabet er stort eller lille, rentabelt eller urentabelt, om der er mange af slagsen eller kun ét - som i det foreliggende tilfælde med stålvalseværket. Det er ikke nogen statsopgave at være aktionær. Det kan undtagelsesvis være en statsopgave at hjælpe en virksomhed eller en branche gennem en akut krise, men det er der jo ikke tale om her.

Hjælpen, der hele vejen igennem har været tænkt som midlertidig, er hidtil kun blevet forøget. I 1978 108 mill. kr. plus garantier på 213 mill. kr. I 1980 yderligere 108 mill. kr. Det vil i alt fra 1978 til nu sige ca. 425 mill. kr. Men har det hjulpet?

Jeg gav i 1980 udtryk for betænkelighed, for tvivl om, at det løste noget som helst problem at tilføre virksomheden ny kapital ad disse kanaler, og frygt for, at det bare blev en udskydelse af problemerne. Desværre har udviklingen vist, at tvivlen og frygten var berettiget. Det siger jeg ikke for at hovere, men kun som en repetition. I dag har vi den samme tvivl og den samme frygt.

Det gør selvfølgelig et stærkt indtryk, at alternativet til støtte og rekonstruktion er betalingsstandsning, konkurs og tab af et antal arbejdspladser. Flere tusinde arbejdspladser på én gang er til at få øje på. Men ærligt talt, hvem løfter en finger, fordi en mindre virksomhed med 10 eller 25 medarbejdere, som et lille samfund er fuldstændig afhængig af, går fallit? Ingen. Der er snesevis af virksomheder, der stopper hver eneste dag takket være den økonomiske udvikling som følge af regeringens økonomiske politik, og der bliver desværre stadig flere. De arbejdsløses antal er steget med adskillige tusinde det sidste halve år, uden at nogen har gjort noget effektivt ved det. Så det alternative skræmmebillede duer ikke.

Jeg tvivler i øvrigt også på, at det opstillede 5 års budget kan holde. Bare 1 pct. nega-

tiv afvigelse om året i relationerne mellem stål- og skrotpriser vælter budgettet, og det skulle undre mig, om alle de øvrige forudsætninger holder stik. Hertil kommer påvirkningerne fra u-landenes stålproduktion.

Vi tror ikke rigtig på, at det nytter at pumpe flere skatte kroner i foretagendet. Det må kunne videreføres på privat basis, og måske var folkeaktier en mulighed.

For at vise vores gode vilje til en løsning skal jeg foreslå industriministeren, at han fjerner punkt 1 og 2 i § 1 og ændrer punkt 3, så den ansvarlige indskudskapital ikke bare reduceres, men afskrives fuldt ud. Det giver virksomheden en forbedring på 216 mill. kr. Sammen med punkt 4, som drejer sig om 207 mill. kr. - plus renter, som vi vel ikke kan komme uden om - giver dette forslag virksomheden en øjeblikkelig forbedring på i alt et sted mellem 400 og 450 mill. kr. inkl. renter. Det er en god løsning, som ingen virksomheder har set mage til, og staten kommer helt ud af billedet og undgår derved også at blive aktionær. Resten må kunne klares på anden vis.

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg har tidligere i dag brugt udtrykket »socialdemokratisk industriminister«, ikke blot industriminister. Det er naturligvis foranlediget af, at jeg skulle have det indslag i storebededagsferien, at jeg skulle læse på lektien vedrørende dette lovforslag. Det kneb mig voldsomt at falde i søvn i aftes, for jo mere jeg læste på det, jo mere frygteligt fremstår det.

Hvis man nu havde en koncernledelse i koncernen Danmark og man havde 400 eller 600 eller 800 mill. kr., som man syntes man ville satse på noget mere beskæftigelse og noget mere produktion, hvad ville man så gøre? Ville man satse på de afdelinger, der går dårligst, hvor man får færrest antal arbejdspladser for hver krone, man investerer, hvor man får den vanskeligst afsættelige produktion, når man investerer? Eller ville man være så dygtig i koncernledelsen, at man satse på de virksomheder eller afdelinger, der afkastede størst mulig profit i form af antal beskæftigede, i form af produktion?

Det lyder så flot, at vi skal redde 200 eller 400 eller 2.000, eller hvor mange arbejdspladser det reelt er man redder, men det, det dre-